

Ticălosul seducător

LIBRIS

/EROS COP

Christina Lauren

Ticălosul seducător

TREI

Traducere din engleză de
Cristina Jinga

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Teodora Nicolau

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: © Brooke Fasani Auchincloss/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Căban

DTP:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAUREN, CHRISTINA
Ticălosul seducător / Christina Lauren ; trad.:
Cristina Jinga. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-031-1

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.112.2-31=135.1

Titlul original: Beautiful Bastard
Autor: Christina Lauren

Copyright © 2013 by Lauren Billings Luhrs and
Christina Hobbs Venstra

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

*Pentru SM, deoarece, fără să știe, ne-a adus împreună,
fanilor pentru că au oficializat relația și soților noștri
pentru că au suportat atâtea din partea noastră.*

Unu

Tata spunea întotdeauna că poți învăța jobul pe care îl vrei urmărind, clipă de clipă, felul în care cineva îndeplinește profesia respectivă.

— Ca să obții jobul din vârf, trebuie să începi de la bază, mi-a zis el. Să devii persoana fără de care directorul executiv nu poate trăi. Să fii mâna lui dreaptă. Cunoaște lumea lor și te vor racola în secunda în care ți-ai luat diploma.

Devenisem de neînlocuit. Și, fără îndoială, devenisem Mâna Dreaptă. Dar în cazul de față, eram mâna dreaptă care, în cele mai multe zile, voia să plesnească fața aia afurisită.

Șeful meu, Bennett Ryan. *Ticălosul seducător*.

Stomacul mi se strângea ghem numai când mă gândeam la el: înalt, superb și complet mârșav. Era cel mai încrezut și mai afectat netrebnic pe care-l cunoscusem vreodată. Auzisem toate celelalte femei din birou bârfind despre escapadele lui și mă întrebam dacă un chip frumos era tot ce-i trebuie. Dar tata mai spunea și că „o să-ți dai seama foarte curând, în viață, că frumusețea e doar la suprafață, pe când urâciunea e până la os”. Îmi luasem și eu porția, mai mult

decât îndestulătoare, de bărbați nemernici în ultimii câțiva ani, mă încurcasem cu vreo câțiva în liceu și la colegiu. Dar ăsta îi întrecuse pe toți.

— Ei, salutare domnișoară Mills!

Domnul Ryan stătea în pragul biroului meu, care servea drept antecameră pentru al lui. Vocea îi era numai miere, dar efectul era exact pe dos... ca mierea lăsată să înghețe și să crape pe înghețată.

După ce-mi vărsasem apă pe telefon, îmi scăpasem cerceii în coșul de gunoi, mașina îmi fusese lovită în spate pe autostrada interstatală și fusesem nevoită să aștept polițiștii, care veniseră să ne spună ceea ce amândoi știam deja — că era vina celuilalt tip —, ultimul lucru de care aveam nevoie în dimineața aceea era un domn Ryan acru.

Ce ghinion pentru mine că nu venise cu alt gust.

I-am oferit obișnuitul meu:

— Bună dimineața, domnule Ryan, sperând că îmi va da și el, în schimb, obișnuitul salut printr-o înclinare scurtă a capului.

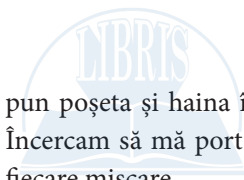
Dar când am încercat să trec pe lângă el, a murmurat:

— Zău? „Dimineață“, domnișoară Mills? Ce oră e în mica duminică lume?

M-am oprit și i-am înfruntat privirea glacială. Era mai înalt decât mine cu mai bine de douăzeci de centimetri și, înainte să lucrez pentru el, nu mă simțisem niciodată atât de scundă. Lucram pentru Ryan Media Group de șase ani. Dar, de când el se întorsese la afacerea familiei, în urmă cu nouă luni, mă apucasem să port tocure pe care obișnuiam să le consider catalige de circ, numai ca să-l pot privi cât de cât la nivelul ochilor. Chiar și așa, tot trebuia să-mi las capul pe spate ca să mă uit la el, iar el în mod clar se delecta cu asta, după cum îi străluceau ochii de culoarea alunei.

— Am avut o dimineață cam dezastruoasă. N-o să se mai întâmple, am răspuns, ușurată că îmi stăpânisem tremurul din voce.

Niciodată nu întârziase, nici măcar o dată, dar l-am lăsat să facă tapaj de data asta. Am reușit să mă strecur pe lângă el, să-mi

pun poșeta și haina în dulapul meu și să-mi pornesc calculatorul. Încercam să mă port de parcă n-ar fi rămas în ușă, urmărindu-mi fiecare mișcare.

— „Dimineață dezastruoasă“ este o descriere chiar potrivită pentru ceea ce a trebuit să rezolv eu în absența ta. Am vorbit personal cu Alex Schaffer ca să aplanez faptul că nu primise contractele semnate când i se promisese: la nouă dimineața, ora Coastei de Est. A trebuit s-o sun personal pe Madeline Beaumont ca s-o anunț că, de fapt, noi o să continuăm cu proiectul după cum am stabilit. Cu alte cuvinte, ți-am făcut treaba, și am făcut-o și pe a mea, în dimineața asta. Sigur, chiar și cu o „dimineață dezastruoasă“ poți ajunge la opt, nu? Unii dintre noi se trezesc și încep lucrul înainte de gustarea de dimineață.

M-am uitat la el, se burzuluia la mine, se uita urât, cu brațele încrucișate peste pieptul lui larg — și toate acestea numai pentru că întârzasem o oră. Mi-am întors privirea, foarte grijulie să nu mă holbez la modul în care costumul lui de culoare închisă, bine croit, i se întindea pe umeri. Făcusem greșeala de a vizita sala de sport a hotelului, la un congres în prima lună de când lucram împreună, și am intrat ca să-l găsesc asudat și cu bustul gol lângă banda de alergat. Avea o față pentru care orice model masculin ar fi fost gata să ucidă și un păr incredibil, cum nu mai văzusem vreodată la un bărbat. Răvașit, de parcă tocmai și-ar fi tras-o. Așa i-l descriau fetele de la parter și, potrivit lor, își câștigase pe merit titlul ăsta. Imaginea lui ștergându-și pieptul cu tricoul îmi rămăsese întipărită în creier.

Bineînțeles, a trebuit s-o strice deschizând gura: „Mă bucur să te văd acordând în sfârșit interes condiției tale fizice, domnișoară Mills“.

Măgar.

— Îmi pare rău, domnule Ryan, am spus cu o ușoară notă tăioasă în glas. Înțeleg povara cu care te-am încărcat, obligându-te să folosești faxul și să răspunzi la telefon. Cum am mai spus, n-o să se mai întâmple.

— Ai dreptate, n-o să se mai întâmple, răspunse el, cu același zâmbet încrezut.

Dacă și-ar fi ținut gura închisă, ar fi fost perfect. O bucată de bandă adezivă ar fi rezolvat problema. Aveam o rolă în biroul meu, pe care din când în când o scoteam și o mângâiam, sperând că într-o bună zi am s-o pot folosi cum trebuie.

— Și doar ca să nu las acest incident să-ți iasă din minte, mi-ar plăcea să văd rapoartele complete despre proiectele Schaffer, Colton și Beaumont pe biroul meu, până la ora cinci. Și apoi o să compensezi ora pierdută în dimineața asta făcând o simulare de prezentare a raportului Papadakis pentru mine, în sala de conferințe, la șase. Dacă o să reușești cu raportul ăsta, o să-mi dovedești că știi ce mama naibii faci.

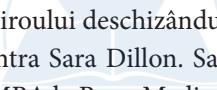
Am făcut ochii mari, privindu-l cum face stânga-mprejur, trântind ușa biroului. Știa foarte bine că eram înainte de termen cu proiectul ăsta, care de asemenea îmi servea ca teză pentru MBA¹. Mai aveam încă niște luni la dispoziție ca să-mi termin *slide*-urile, odată ce contractele aveau să fie semnate... fiindcă nu erau — nici măcar nu fuseseră schițate pe de-a-ntregul. Acum, cu toate pe capul meu, el voia să-i pregătesc o simulare de prezentare în... M-am uitat la ceas. Grozav, în șapte ore și jumătate, dacă săream peste masa de prânz. Am deschis fișierul Papadakis și m-am adâncit în lucru.

*

Când toată lumea începuse să se strecoare afară, pentru prânz, eu am rămas ținută în scaunul biroului, cu o cafea și o pungă de fructe uscate pe care o cumpărasem de la un automat. În mod normal, mi-aș fi adus mâncare gătită sau aș fi plecat cu ceilalți interni să-mi iau ceva, dar azi timpul nu era de partea mea. Am auzit ușa

---

1 Abreviere pentru Master in Business Administration — master în Administrarea Afacerilor.

biroului deschizându-se și mi-am ridicat capul, zâmbind, în timp ce intra Sara Dillon. Sara era în același program de stagiatură pentru MBA la Ryan Media Group ca și mine, deși ea lucra la contabilitate.

— Gata de prânz? m-a întrebat.

— Va trebui să sar peste. Asta-i o zi de iad.

I-am aruncat o privire spășită, iar zâmbetul ei se prefăcu în rânjel.

— Zi de iad sau șef de iad?

Se așeză pe colțul biroului meu.

— Am auzit că l-au apucat pandaliile și a făcut gălăgie în dimineața asta.

I-am răspuns cu o privire sugestivă. Sara nu lucra pentru el, dar știa totul despre Bennett Ryan. Ca fiul cel mai mic al fondatorului companiei, Elliott Ryan, și cu un notoriu temperament exploziv, era o legendă vie în clădire.

— Și dacă aș fi în dublu exemplar, tot n-aș fi în stare să termin asta la timp.

— Ești sigură că nu vrei să-ți aduc ceva?

Ochii ei se îndreptară spre biroul lui.

— Vreun ucigaș plătit? Niște apă sfințită?

Am izbucnit în râs.

— Mă descurc.

Sara zâmbi și ieși din birou. Tocmai băusem și ultimul strop de cafea când m-am aplecat, observând că mi se dusesse un fir la ciorap.

— Și colac peste pupăză, am început eu, auzind-o pe Sara întorcându-se, deja i-am agățat pe ăștia. De fapt, dacă te duci undeva unde se găsește ciocolată, adu-mi vreo douăzeci de kile, ca să mănânc până-mi trece supărarea, mai târziu.

Mi-am ridicat ochii și am descoperit că nu Sara stătea în fața mea. Obrajii mi s-au aprins imediat și mi-am tras grăbită fusta la loc.

— Îmi cer scuze, domnule Ryan, eu...

— Domnișoară Mills, de vreme ce tu și celelalte asistente de birou aveți destul timp să discutați despre lenjeria problematică, pe

lângă strângerea materialelor pentru prezentarea Papadakis, mai am nevoie să cobori până la biroul lui Willis și să recuperezi analiza de piață și segmentarea pentru Beaumont.

Își îndreptă cravata, privindu-și reflexia în fereastra mea.

— Crezi că poți face asta?

Adică tocmai mă numise „asistentă de birou“? Desigur, ca parte din stagiatura mea, adesea făceam și unele treburi elementare de secretariat pentru el, dar știa al naibii de bine că lucrasem pentru compania asta timp de mulți ani până primisem o bursă J.T. Miller la Universitatea Northwestern. Mai aveam doar patru luni până îmi obțineam diploma în afaceri.

Să-mi iau diploma și să ies naibii de sub șefia ta, am gândit eu. Mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea arzătoare.

— Cu multă plăcere o s-o întreb pe Sam dacă a...

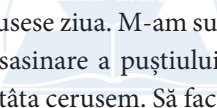
— Nu era o sugestie, îmi tăie el vorba. Aș vrea să le iei tu.

Mă fixă un moment cu maxilarul strâns, înainte de a face stânga-mprejur și a se năpusti înapoi în biroul lui, închizând ușa cu nervozitate după el.

Care dracu' era problema lui? Chiar era necesar să trântască ușile ca un adolescent? Mi-am înșfăcat jacheta de pe speteaza scaunului și am pornit spre filiala noastră, la câteva clădiri distanță.

Când m-am întors, am bătut la ușa lui, dar n-am primit niciun răspuns. Am încercat clanța. Era încuiat. Probabil făcea una scurtă de după-amiază cu vreo prințesă a conturilor de economii, în timp ce eu alergam prin Chicago ca o zănatică. Am vârat dosarul de carton prin fanta de corespondență, sperând că hârtiile s-au împrăștiat peste tot și că va trebui să se aplece și să le sorteze singur. Să se învețe minte. Chiar îmi plăcea să mi-l imaginez în genunchi pe podea, adunând documentele risipite. Totuși, cunoscându-l, avea să mă cheme pe mine în cușca aia sterilă ca să fac curat, în timp ce el va privi.

Patru ore mai târziu, aveam toate actualizările făcute, *slide*-urile în mare parte în ordine și aproape râdeam isteric de cât de oribilă

fusese ziua. M-am surprins urzind o foarte sângeroasă și bine ticluită asasinare a puștiului de la Biroul de copiat acte. O treabă simplă, atâta cerusem. Să facă niște copii, să lege niște chestii. Ar fi trebuit să fie floare la ureche. Să intru și să ies. Dar nu. A durat două ceasuri.

Am alergat pe culoarul întunecat al clădirii acum goale, ținând în brațe, la grămadă, materialele de prezentare și m-am uitat la ceas. Șase și douăzeci. Domnul Ryan avea să-mi tăbăcească fundul. Întâziasem douăzeci de minute. După cum îmi dovedise în dimineața asta, ura întârzierile. „Întârziat“ era un cuvânt care nu se găsea în Dicționarul Tâmpitului Bennett Ryan. Laolaltă cu „compătimire“, „bunătațe“, „înțelegerē“, „pauză de prânz“ sau „mulțumesc“.

Așa că iată-mă, alergând pe holurile pustii în pantofii mei italie-nești ca niște catalige, gonind spre călău.

Respiră, Chloe. El poate adulmeca frica.

Când m-am apropiat de sala de conferințe, am încercat să-mi domolesc respirația și am încetinit la pas de plimbare. O lumină blândă ieșea pe sub ușa închisă. Cu siguranță era înăuntru, așteptându-mă. Cu grijă, am încercat să-mi netezesc părul și hainele, aranjând vrafal de documente din brațe. Trăgând adânc aer în piept, am bătut la ușă.

— Intră.

Am pășit în spațiul generos luminat. Sala de conferințe era imensă; un perete era, din podea până-n tavan, tot numai ferestre care ofereau o priveliște minunată asupra centrului orașului Chicago, de la etajele optsprezece în sus. Înserarea întunecase cerul, afară, iar zgârie-norii împetriștau orizontul cu ferestrele lor luminate. În mijlocul încăperii trona o masivă masă de conferință, iar în capul mesei, cu fața spre mine, stătea domnul Ryan.

— Îmi cer iertare, domnule Ryan, am zis cu vocea tremurătoare din pricina respirației încă gâfâite. Printatul a durat...

M-am oprit. Scuzele n-aveau să m-ajute, în situația mea. Și, de altfel, n-aveam de gând să-l las să dea vina pe mine pentru ceva asupra căruia nu aveam niciun control. Putea să mă pupe-n fund. Cu

noul meu curaj în funcțiune, mi-am ridicat bărbia și m-am apropiat de locul unde stătea.

Fără să mă uit în ochii lui, am căutat printre hârtii și am așezat o copie a prezentării pe masă, între noi.

— Gata, pot să încep?

Nu mi-a răspuns, ochii lui sfredelindu-mi fațada de bravură. Mi-ar fi fost mult mai ușor dacă el n-ar fi fost superb. În schimb, a făcut un gest spre materialele din fața lui, îndemnându-mă să continui.

Mi-am dres glasul și mi-am început prezentarea. În timp ce am trecut în revistă diversele aspecte ale proiectului, el a rămas tăcut, uitându-se atent la copia lui. De ce era atât de calm? Crizelor lui de nervi le puteam face față. Dar tăcerii ăsteia sinistre? Era tulburător.

Mă aplecasem peste masă, arătând către un set de grafice, când s-a întâmplat.

— Termenul lor pentru primul eveniment e puțin ambi...

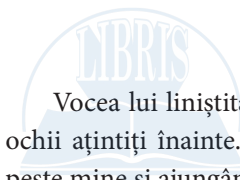
M-am poticnit în mijlocul propoziției, cu respirația tăiată. Mâna lui s-a lipit blând de spatele meu, sub talie, apoi a coborât, odihnindu-se pe rotunjimile fundului meu. În nouă luni de când lucram pentru el, nu mă atinsese niciodată intenționat.

Iar atingerea asta de acum era *foarte* intenționată.

Căldura mâinii lui mă ardea prin fustă, pe piele. Toți mușchii din corpul meu s-au încordat și mi-am simțit interiorul lichefiindu-se. Ce naiba făcea? Creierul meu striga la mine să-i dau peste mână, să-i spun să nu mă mai atingă niciodată, dar corpul meu avea alte idei. Sfârcurile mi s-au răzvrătit și am strâns din dinți, drept răspuns. Sfârcuri trădătoare.

În timp ce inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul, cel puțin o jumătate de minut s-a scurs fără ca vreunul dintre noi să spună ceva, mâna lui mișcându-se mai departe, spre coapsa mea, mângâind. Respirațiile noastre și vuietul înfundat al orașului de dedesubt erau singurele sunete din aerul neclintit al sălii de conferințe.

— Întoarce-te, domnișoară Mills.

Vocea lui liniștită a rupt tăcerea și mi-am îndreptat spatele, cu ochii ațintiți înainte. Încet, m-am întors, mâna lui lunecând ușor peste mine și ajungând pe coapsă. Simțeam cum îmi mângâie coapsele cu palma răsfirată, apoi cum îmi atinge cu degetul mare, apăsător, pielea delicată a pântecelui. Mi-am coborât privirea spre ochii lui, care se uitau intens la mine.

Îi vedeam pieptul ridicându-se și coborând, fiecare respirație devenind mai adâncă decât cea de dinainte. Un mușchi i se zbătea pe bărbia fermă și, în timp ce degetul mare începuse să se plimbe, alunecând încet înainte și-napoi, ochii lui nu se dezlipeau dintr-ai mei. Mă așteptase să-l opresc; fusese destul timp ca să-l fi împins la o parte sau pur și simplu să mă fi întors și să fi plecat. Dar eu aveam prea multe sentimente de lămurit înainte să pot reacționa. Nu mă mai simțisem niciodată astfel și nu mă așteptasem în veci să simt așa ceva pentru el. Îmi venea să-i dau o palmă și apoi să-l trag spre mine de guler și să-l ling pe gât.

— La ce te gândești? șopti el, cu ochii deopotrivă zeflemitori și îngrijorați.

— Încă încerc să aflu.

Cu ochii aceia încă fixați într-ai mei, începu să-și coboare mai mult mâna. Degetele lui alunecară pe coapsa mea, până la marginea fustei. Apoi urcă mâna, astfel încât vârful degetelor ajunseră pe breteaua portjartierului, pe marginea de dantelă a unuia dintre ciorapi, până la jumătatea coapsei. Un deget se strecură pe sub materialul subțire și îl trase puțin în jos. Mi-am ținut răsuflarea, simțind deodată că mă topeam.

Cum îi puteam da voie corpului meu să reacționeze așa? Încă îmi mai venea să-l palmuiesc, dar acum, mai mult decât asta, voiam ca el să continue. Durerea surdă dintre picioare creștea din ce în ce mai tare. El ajunsese la marginea chiloților și își vârî degetele dedesubt. L-am simțit alunecând pe pielea mea și atingându-mi în trecere clitorisul, înainte să-și împingă degetul în mine, iar eu mi-am mușcat buza încercând, fără succes, să-mi înăbuș geamătul.

Când mi-am coborât ochii spre el, broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Futu-i, mârâi liniștit. Ești udă.

Ochii i se închiseră și păru prins în aceeași luptă interioară în care eram și eu. Am aruncat o privire spre poala lui și l-am văzut încordându-se sub țesătura subțire a pantalonilor. Fără să-și deschidă ochii, își retrase degetul și strânse în pumn dantela subțire a chiloților mei. Tremura când își ridică privirea spre ochii mei, cu o expresie clară de furie. Dintr-o mișcare îi rupse, sfâșierea țesăturii răsunând cu ecou în liniștea din jur.

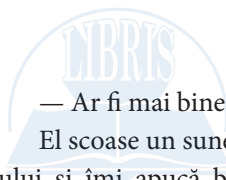
Mă apucă brutal de șolduri, ridicându-mă pe masa rece și desfăcându-mi picioarele în fața lui. Am scos un geamăt involuntar când degetele lui s-au întors, strecurându-se între picioarele mele și intrând din nou în mine. Îl disprețuiam pe bărbatul acela într-un mod deosebit de intens, dar corpul meu mă trădase; tânjeam mai mult după ceea ce-mi făcea. Și să fie al naibii dacă nu era bun la asta. Atingerile lui nu erau cele blânde și afectuoase cu care fusesem obișnuită. Aici aveam de-a face cu un bărbat obișnuit să obțină ce voia și, după cum se vedea în clipa asta, ceea ce voia eram eu. Capul îmi căzu într-o parte și m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă în coate, simțind iminentul orgasm apropiindu-se vertiginos.

Spre totala mea deznădejde, chiar am scâncit:

— Oh, te rog.

El se opri, trăgându-și degetele înapoi și strângându-le în pumn, în fața lui. M-am ridicat, l-am înșfăcat de cravata de mătase și i-am tras gura spre a mea. Buzele lui, la atingere, erau la fel de perfecte precum arătau, ferme și netede. Nu mai fusesem niciodată sărutată de cineva care în mod clar cunoștea absolut toate pozițiile și pătrunderile și mișcările de tachinare care să mă facă să-mi pierd complet capul.

I-am mușcat buza de jos, în timp ce mâinile îmi acționau grăbite în partea din față a pantalonilor lui, desfăcându-i cu un plesnet cureaua din cataramă.

— Ar fi mai bine să termini ceea ce ai început.

El scoase un sunet jos, ca un geamăt de furie, din adâncul gâtului și îmi apucă bluza în mâini, desfăcând-o brusc, rupându-i nasturii de argint, care se rostogoliră pe lungă masă de conferințe.

Își plimbă mâinile pe coastele mele și peste sâni, degetele mari lunecând înainte și înapoi pe sfârcurile mele întărite, privirea ochilor negri ațintindu-mă tot timpul ăsta. Avea mâini mari și brutale până la limita durerii, dar în loc să tresar sau să dau înapoi, mi-am împins sâni în palmele lui, dorindu-mi mai mult și mai dur.

El gemu, încordându-și degetele. Îmi trecu prin minte că m-aș putea învineți și, pentru un moment dement, am sperat c-o voi face. Voiam o cale de a-mi aminti de senzația asta, de a fi absolut sigură pe ceea ce își dorea trupul meu, complet descătușat.

El se aplecă, apropiindu-se cât să-mi muște umărul, șoptindu-mi:
— Mă ațâți.

Părându-mi-se că nu-s destul de aproape, m-am grăbit spre fermoarul lui, dându-i jos pantalonii și boxerii, până la podea. I-am strâns cu putere mădularul, simțindu-l pulsând în palma mea.

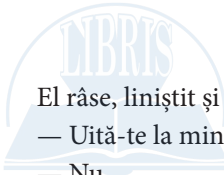
Modul în care-mi șuieră numele *de familie* — *Mills* — ar fi trebuit să stârnească în mine o undă de furie, dar în clipa aceea nu mai simțeam decât un singur lucru: dorința sexuală pură și autentică. Mi-a ridicat fusta pe coapse și m-a împins pe spate, pe masa de conferințe. Până să scot un cuvânt, mi-a prins gleznele, și-a apucat penisul și a făcut un pas înainte, împlântându-l adânc în mine.

N-am putut nici măcar să mă oripilez de geamătul puternic pe care l-am slobozit — extazul de a-l simți întrecea orice.

— Ce-i asta? șuieră el printre dinți, plesnindu-și bazinul de coapsele mele, împingându-se mai adânc. Nu ți-a mai tras-o nimeni așa, este? N-ai mai fi atât de provocatoare, dacă te-ai fi futut cum trebuie.

Cine se credea ăsta? Și de ce naiba mă excita atât de tare că avea dreptate? Nu făcusem sex niciodată în alt loc decât în pat și nu mă simțisem niciodată așa.

— Am avut și partide mai bune.

El râse, liniștit și zeflemitor.

— Uită-te la mine.

— Nu.

Și-o scoase exact când eram gata de orgasm. La început, am crezut că într-adevăr o să mă lase așa, dar m-a prins de brațe și m-a ridicat de pe masă, apăsându-și buzele de ale mele.

— *Uită-te* la mine, zise din nou.

Și, în sfârșit, fiindcă nu mai era în mine, am putut. El a clipit o dată, încet, lungile-i gene negre atingându-i obrazul, apoi a zis:

— Roagă-mă să te aduc la orgasm.

Tonul cu care a spus-o era cu totul nelalocul lui. A fost aproape o întrebare, dar cuvintele fuseseră exact ca el — de-a dreptul ticăloase. Voiam să mă aducă la orgasm. Mai mult ca orice. Dar să mă ia naiba dacă i-aș fi cerut vreodată așa ceva.

Mi-am coborât vocea și m-am uitat lung la el.

— Ești un nemernic, domnule Ryan.

Zâmbetul lui îmi spuse că indiferent ce dorise de la mine, obținuse. Îmi venea să-i trag un genunchi în boașe, dar atunci n-aș mai fi primit ceea ce voiam cu adevărat.

— Spune te rog, domnișoară Mills.

— *Tu rog*, du-te dracului.

Următorul lucru pe care l-am simțit a fost geamul rece al ferestrei pe șani și am gemut la contrastul subit de temperatură dintre acesta și pielea mea. Eu dogoream; fiecare părticică din mine voia să-i simtă atingerea brută.

— Măcar ești consecventă, îmi mârâi el la ureche, înainte de a-mi mușca umărul.

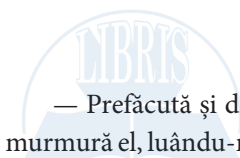
Mă lovi peste picioare.

— Desfă picioarele.

Mi-am depărtat picioarele și, fără ezitare, mi-a cuprins coapsele cu mâinile înainte de a se înfige iar în mine.

— Ți place frigul?

— Da.

— Prefăcută și dezvățată mică. Ți place să fii privită, nu-i așa? murmură el, luându-mi lobul urechii între dinți. Ți place că tot orașul Chicago își poate ridica privirea, aici, să vadă cum ești futută și cum savurezi fiecare secundă, cu țâțele tale frumoase lipite de geam.

— Nu mai vorbi, strici totul.

Deși nu strica nimic. Nici măcar pe-aproape. Vocea lui bolovănoasă avea un efect pervers asupra mea.

Însă el doar a râs în urechea mea și probabil a observat cum m-am înfiorat auzindu-l.

— Vrei să te vadă lumea cum ajungi la orgasm?

Am gemut drept răspuns, incapabilă să articulez cuvintele printre repetatele pătrunderi în mine, care mă lipeau și mai mult de geam.

— Spune-o. Vrei să ai orgasm, domnișoară Mills? Răspunde-mi, altminteri mă opresc și te fac să mi-o sugi, șuieră el, penetrându-mă din ce în ce mai adânc, cu fiecare împingere.

Partea din mine care-l ura se dizolvase ca zahărul pe limba mea, iar partea care voia tot ce avea el să-mi dea creștea, fierbinte și nesățioasă.

— Doar spune-mi.

Se aplecă peste mine, îmi supse lobul urechii între buze, apoi îl mușcă scurt și tare.

— Promit c-o să ți-l dau.

— Te rog, am zis eu, închizând ochii, ca să ignor orice altceva și doar să-l simt. Te rog. Da.

Mă cuprinse cu o mână, trecându-și vârful degetelor peste clitorisul meu, apăsând exact cât trebuie, în ritmul perfect. I-am putut simți zâmbetul lipit de ceafa mea, iar când a deschis gura și a apăsat cu dinții în pielea mea, am explodat. Căldura mi s-a răspândit pe șira spinării, în jurul șoldurilor și între picioare, spasmul aruncându-mă înapoi în el. Am izbit cu mâinile sticla, întregul trup cutremurându-se de orgasmul care se descărcase în mine, lăsându-mă gâfâind după aer. Când în sfârșit s-a domolit, el a ieșit și m-a întors

cu fața la el, aplecându-și capul ca să-mi sugă întâi gâtul, apoi bărbia, apoi buza de jos.

— Spune mulțumesc, șopti el.

Mi-am înfipt mâinile în părul lui și am tras cu putere, sperând să smulg o oarecare reacție de la el, voind să mă conving dacă era stăpân pe el sau își făcea iluzii. *Ce facem?*

El gemu, lăsându-se în mâinile mele și sărutându-mă în sus și-n jos pe gât, apăsându-și penisul erect în abdomenul meu.

— Acum, fă-mă să mă simt bine.

I-am dat drumul cu o mână pe care mi-am coborât-o pe mădu-larul lui și am început să i-l frământ. Era greu și lung, și perfect în palma mea. Am vrut să i-o spun, dar afurisită să fiu dacă l-aș fi lăsat vreodată să știe cât de grozav mi se părea. În loc de asta, m-am ferit de buzele lui, uitându-mă fix la el cu ochii întredeschiși.

— O să te fac să-ți dai drumul cu atâta forță, încât o să uiți că se presupune că ai fi cel mai mare nemernic din lume, am gemut eu, lăsându-mă să alunec pe geam în jos, înainte de a-i lua, încet, tot mădularul în gură, mișcându-l înainte și înapoi în gâtulejul meu.

El se încordă și scoase un geamăt adânc. Mi-am ridicat privirea spre el, văzându-l cu palmele și fruntea lipite de geam și ochii strâns închiși. Părea vulnerabil și arăta superb în abandonul lui.

Dar *nu* era vulnerabil. Era cel mai mare ticălos de pe planetă, iar eu eram în genunchi în fața lui.

Așa că în loc să-i dau ceea ce știam că voia, m-am ridicat, mi-am întins fusta la loc și m-am uitat în ochii lui. Era mai simplu acum, fără să-l ating și să mă facă să simt lucruri pe care nu era treaba lui să mi le facă.

Secundele treceau fără ca vreunul dintre noi să-și mute privirea.

— Ce dracu-ți închipui că faci? scrâșni el. Treci în genunchi și deschide gura.

— Nici nu mă gândesc.

Mi-am strâns în jurul corpului bluza fără nasturi și am plecat, rugându-mă ca genunchii moi să nu mă trădeze.